

Сперанський займався науковою діяльністю в галузі міжнародного права лише кілька років, його наукова спадщина охоплює досить ґрунтовні праці, які певною мірою вплинули на становлення і розвиток наукової і навчальної дисципліни міжнародне морське право.

Отже, професорами Київського університету здійснювалась кропітка робота в галузі міжнародного морського права, направлена на захист прав людини. Своїми дослідженнями вони значно збагатили знання про засоби боротьби з піратством, рабством і контрабандою, що дає розуміння причин походження і еволюції цих правових інститутів та може бути застосовано при відпрацюванні засобів протидії їхньому відродженню.

Використані джерела:

1. Неволін. К. О. Полное собрание сочинений К. А. Неволіна / К. А. Неволін. – СПб.: Тип. Эдуарда Праца, 1857–1859.
2. Савчук К. О. Життєвий шлях і наукова біографія професора Василя Андрійовича Незабитовського / К. О. Савчук. – С. 415–422. – Електронний ресурс – Режим доступу: <http://dspace.nbu.gov.ua/bitstream/handle/123456789/36872/57-Savchuk.pdf?sequence=1>.
3. Томсинов В. А. Энциклопедия русской юридической мысли: Российские правоведы XVIII–начала XX в.: Базинер Роман Иванович (1842–1894) / В. А. Томсинов // Зерцало: Журнал юридической библиографии. – М., 1997. – Вып. 2. – С. 44–45.
4. Савчук К. О. Внесок Михайла Родионовича Кантакузіна-Сперанського в розвиток науки міжнародного права. – С. 333–336. – Електронний ресурс – Режим доступу: http://kul.kiev.ua/images/chasop/2012_2/333.pdf.
5. Кантакузін (граф Сперанський) М. Р. Опыт определения понятия военной контрабанды (с приложением 133 договоров). – Одесса, 1875. – 141 с.

Нікіперович О.О.,

*курсант факультету підготовки фахівців
для підрозділів кримінальної поліції
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник:

Лантух І.С.,
*викладач кафедри теорії та
історії держави і права
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ

Перші роки двадцять першого сторіччя ознаменувалися як нові витки розвитку інформаційних технологій, які стали неодмінною умовою нашого з Вами буденного життя. Технологічним прогресом створюється все ширше коло пот-

реб та перспективи для збору та опрацювання персональних даних, а вони в свою чергу знаходять все ширше використання в різноманітних сферах від широкого бізнесу до політики. Зараз, майже кожна людина використовує інтернет у своїх різних побутових цілях, від дитини до людини зрілого віку [1].

Всі вони користуються цією величезною павутиною і не підозрюють, що інформація про них усіх може бути викрадена і використана в поганих цілях.

Їх використання набуває широкий аспект і, окрім допомоги в роботі та побуті, вони слугують для, декого, інструменту порушення прав і свобод індивіда, а особливо права на приватність.

Поняття «ідентифікована особа» - це ключ для розуміння поняття «персональні дані». Таким чином, відзначається паралельне, а інколи достеменне, застосування висловів «персональні дані», «персоніфікована інформація», «відомості про особу», «відомості про фізичну особу» тощо [2].

Беручи до уваги все вищесказане необхідним є тлумачення поняття «індивідуальні дані» і встановлення його місця з-поміж решти уявлень, якими позначаються тотожні або прилеглі факти правової дійсності. Тому, тлумачення розуміння «персональні дані» в українському законодавстві реалізуються за допомогою правових категорій «матеріали про особу» і безпосередньо «індивідуальні дані». В законодавстві нашої країни поняття «персональні дані» тлумачиться так — це інформація або її сполучення про фізичну особу, вже ідентифіковану або може бути певно засвідчена. До них відноситься: ПІБ, національний ідентифікаційний номер, ІР-адрес, номерний знак транспортного засобу, номерна серія водійських прав, обличчя, відбитки пальців, стиль написання, номер кредитної картки, місце та дата народження, а також генетична інформація [3].

У 2010 набув чинності базовий Закон «Про захист персональної інформації», а його поява викликала суспільну реакцію в нинішній вітчизняній науці й практиці. Сьогодні різко відчутна необхідність в науковому аналізі та узагальненні норми міжнародних й національних прав, здобутках правових думок та відповідному закордонному досвіду в цій сфері, для того, щоби визначити зміст правової охорони прав людини на приватність персоніфікованих відомостей, охорони персональної інформації тощо.

Дане питання було досліджено як вітчизняними, так іноземними вченими, а саме: Франсом Агре, Юлією Бабановлю, Кіндалом Беннеттом, Олександром Брелем, Валерієм Брижковим, Генри С. Уорреном, Михайлом Гуцалюком, Іваном Забарою, Віталієм Іванським, Ростом Кларком, Наталією Ковальовою, Юрієм Колосовим, Вадимом Копиловим, Борисом Кристальним, Тетяною Костецькою, Ігорем Мелюхіним, Ігорем Мисиком, Андрієм Пазюком, Кирилом Полінкевичем, Михайлом Рассоловим, Володимиром Цимбалюком, Миколою Швецем, Володимиром Ярочкіним та іншими. Одночасно, їхніми науковими працями мізерну увагу відведено для дослідження поняттєво-категоріального апарату охорони персональної інформації, системи регулювання зв'язків у цій галузі.

Відсутністю точних термінологічних засобів указаних питань, усклад-

няється розгляд практичного втілювання вже наявної нормативно-правової постанови національних і міжнародних масштабів [4].

Беручи за основу аналіз законодавчих положень стосовно інформації ми можемо навести різноманітні версії взаємного зв'язку розумінь «відомості про громадянина» та індивідуальні матеріали»:

1) персональна інформація може виступати в якості, особливого підрозділу загального поняття «інформація про особу», вичерпний перелік яких наводиться Законом України «Про інформацію»;

2) поняття «відомості про особу» і «індивідуальні матеріали» практично збігаються, а перелік цієї індивідуальної інформації наведений як приклад.

Відомості про людину містять офіційні або відкриті дані про людину. Джерелом офіційної інформації про особу є отримані та завірені нею документи, включаючи всі відомості, накопичені державним органом влади та органом місцевого самоврядування, дотримуючись своєї компетенції.

Закон України «Про інформацію» від 13 січня 2011 р. викладено в новому варіанті, у якому наведену правову неточність, належним чином відсторонено, адже застосовано вираз «відомості про фізичну особу (персональна інформація)», інакше кажучи практично визначено однозначність понять «інформація про фізичну особу» та «індивідуальні матеріальні дані», які визначаються в якості, інформації чи сукупності даних про фізичну особу, яку визначено або може бути конкретно ідентифіковано (ч. 1 ст. 11) [4].

Нами припускається, що такою позицією законодавця утворюється суперечність закону формальної логіки. Одночасно, посиляючись на Закон України, інформацією являються які завгодно відомості, облікові записи або інформація, що збережена на матеріальному носію або зображена в електронному вигляді.

Заборонено накопичування, зберігання, застосовування та розповсюдження конфіденційних відомостей про людину без її дозволу, за виключенням тих окремих випадків, які передбачаються законом, і виключно виходячи з інтересів національної безпеки, економічного достатку та охорони прав людини. Якоюсь (певною) мірою, до конфіденційних відомостей про фізичну особу відноситься інформація, яка стосується її національності, освіти, сімейного становища та здоров'я, релігійних переконань, а також адреси, дати та місця народження.

Для всіх громадян передбачається вільне право користування відомостями, які стосуються їх особисто, за виключенням випадків, передбачених законодавством [5].

Формулювання персональної інформації закріплено й в українському законодавстві «Про захист персональної інформації», який затверджений на виконання функцій згідно з Конвенцією Ради Європи «Про охорону особистості стосовно автоматичної обробки персональної інформації». Посилаючись на ст. 2 цього Закону, персональні дані – відомості або їх сукупність про фізичну особу, яку засвідчено та може бути певно ідентифіковано.

Згідно зі ст. 2 Конвенції, персональні відомості — це яка завгодно ін-

формація, яка має відношення до конкретної визначеної особи або особи, яка може бути певно визначеною [5].

Підсумовуючи все вище зазначене, вважаємо за необхідне акцентувати увагу на тому, що коли фізичну особу не ідентифіковано (певно не визначено) і не може бути засвідчено (певно визначено), то відомості, які мають певне відношення до указанної фізичної особи, не можуть виступати в як персональні. В даному випадку необґрунтоване застосування Закону України «Про охорону персональної інформації» поняття «знеособлені персональні відомості» (ч. 2 ст. 5), оскільки знеособлення персональної інформації – це видалення даних, якими надається можливість здійснювати ідентифікацію особи (ст. 2), таким чином персональна інформація не може залишатися персональною в розумінні, яке наводиться ст. 2 Закону, в якості знеособленої.

Використані джерела:

1. Концевой Р. С. До питання визначення поняття «персональні дані» / Р. С. Концевой // Інформація і право. – 2012. – № 2(5). – С. 24–28.
2. Аномалії в цивільному праві України : навч.- практ. посіб. / відп. ред. Р. А. Майданік. – К. : Юстініан, 2007. – 912 с.
3. Про інформацію : Закон України від 2 жовтня 1992 р. № 2657-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>.
4. Про захист персональних даних : Закон України від 1 черв. 2010 р. № 2297-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17/stru>.
5. Про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних : Конвенція Ради Європи від 28.01.81 р. № 108, Страсбург [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_326.

Никитенко Д.С.,

курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Пісоцька К.О.,

викладач кафедри

адміністративного права, процесу
та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ДО ПИТАННЯ ПРО ПОНЯТТЯ БУЛІНГУ

Тема булінгу (цькування) є актуальною на сьогодні в нашій країні. Хоча термін «булінг» тісно пов'язаний з іншими суміжними поняттями, такими як насильство, агресія, тролінг, третування тощо, але існують і суттєві